

Artiști buni, spectacol trist

Așteptat cu nerăbdare și copilărească curiozitate de către toți iubitorii genului, în egală măsură de la mic la mare, mai ales acum în preajma Crăciunului - el fiind un balet de sezon - "Spărgătorul de nuci" al lui Ceaiikovski și-a deschis la ONB seria "premierelor" din 10, 11, și 14 noiembrie, sâmbătă seara cu o sală arhiplină și o atmosferă de sărbătoare. Îl mai văzusem de zeci de ori până acum la Opere și Teatre de aici și din lume, susținute de companii mai mult sau mai puțin celebre, în diferite variante coregrafice, mai mult sau mai puțin inspirate și cu ecou interpretativ mai mult sau mai puțin reverberant.

De aceea, de fiecare dată când merg să-l revăd, în afara muzicii lui Ceaiikovski, cu inconfundabila sa mantie sonoră: monumentalitate, sensibilitate, bucurie, plâns, durere, surâs, chiar haz uneori, cu viorile lui unice în literatura muzicii universale, de care sunt iremediabil atrasă și a basmului lui Hoffmann versiunea Alexandre Dumas, sunt motivată de ceva punctual: un solist, o scenografie, un ansamblu, o regie sau o nouă viziune coregrafică. Acum, acel ceva a fost un spectacol întreg, în regia și coregrafia lui Oleg Danovski, pe care l-am văzut cu ani buni în urmă și care, în pofida faptului că nu se numără printre operele sale de referință, mi-a rămas viu în memorie prin magicul ce-i definea stilul patriarhal inconfundabil: rigoarea academică, eleganța și vaporosul mister care prin împletire, dădeau fiori. De-abia așteptam această întâlnire. Dar, spre dezamăgirea mea, nu a fost să fie.

Pentru că, în locul lui am văzut un balet eliptic de tot ceea ce îndrăgisem atunci de mult: - liniile geometrice de o perfecțiune aproape mistică a ansamblului de balet; - pomul de Crăciun prin care Clara/ Mașa, trecea la propriu, nu doar la figurat, din copilărie la adolescența din vis; - rafinamentul gestic (mai ales în Dansul florilor); - spectaculoasele *foutte*-uri din *Grand pas de deux*-ul (actul II); - plasticele dansuri de caracter - CU CHARACTER! - și mai ales, atmosferă...

De fapt, acum am văzut într-o adaptare regizorală

nouă a lui Oleg Danovski jr. după spectacolul pus în scenă în 1984 de tatăl său, un balet fără sare, fără piper, un balet în care nu am simțit nici povestea lui Dumas, nici unde a fost Petipa... un balet anost în care cu greu am găsit câteva elemente, bucățele, momente, părțile, reușite, insuficiente însă pentru a umple golul lăsat de lipsa VRAJEI "maestrului". Dar, ce să-i faci? Asta nu se moștenește. De aceea, la doar trei zile de la "eveniment" - căci este evident faptul că asta s-a dorit a fi, doar că s-a jucat pe o carte necâștigătoare - trebuie să fac un efort ca să mi le amintesc corect și într-o ordine decentă: Orchestra simfonică a ONB, omogenă, expresivă și cu un sunet generos sub bagheta dirijorului Iurie Florea; Dansul arab în care Adina Manda și Egoitz Segura au instalat prin tehnica și expresivitatea lor emoțională acea atmosferă orientală, atât de greu evocabilă; Dansul chinez cu ingeniosul vocabular dansant, frumos subliniat de Remi Tomioka și Federico Ginetti; talmăcirea partiturii Prințului, personificat cu profesionalism și șarm de Ovidiu Iancu Matei, probabil singurul artist din tot spectacolul care a fost sigur pe el și netulburat de cine știe ce-i deranja pe ceilalți colegi; Cristina Dijmaru în Zâna dulciurilor - care s-a remarcat mai mult prin dezinvoltă drăgălășenie decât prin evoluția destul de nesigură (lucru total neobișnuit la ea) din care a omis, voit sau nevoit, asta nu știu, exact punctul culminant al discursului, respectiv *foutte*-urile; Prizele, ca de obicei

spectaculoase și costumele (Andreea Coch) frumos colorate și asortate cu basmul în sine. Dar, cum spuneam, mult prea puțin pentru a umple golul lăsat de lipsa vrajei care altădată lumina scena. În rest, am mai văzut o Clară (Ada Gonzales) insipidă, un Drosselmeyer (Michele Tirapelle) arătos, dar fad, câteva partituri și interpretări seci sau stinghere, un ansamblu dezorientat, mai ales în actul II; niște decoruri pe care le-am și uitat, și o regie despre care chiar nu am nimic de spus.

Păcat. Păcat de artiștii primei noastre scene lirice, balerini și balerine. Meritau o premieră care să le scoată în evidență valoarea cu întregul lor potențial artistico-emoțional și astfel să strălucească într-o montare de anvergură, nu să facă figurație într-una tristă ca cea prezentă.

Doina MOGA

În țară

Vocile Concursului „Paul Constantinescu”

Ca în fiecare an în prag de iarnă, la Ploiești s-a organizat Concursul național de creație și interpretare "Paul Constantinescu", avându-l ca neobosit promotor pe venerabilul profesor Alexandru Bădulescu. A fost o ediție fructuoasă, ultima înaintea frumoasei sărbătoriri jubiliare care urmează în 2019, când va avea loc cea de-a 25-a confruntare muzicală a tinerilor elevi și studenți ce poartă numele valorosului compozitor ploieștean. Cu atât mai regretabil faptul că Ministerul Culturii nu a sprijinit financiar, nici de această dată, acordarea premiilor. Au pus însă umărul Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România, ca și revista noastră (care a acordat o colecție de reviste internaționale de operă câștigătoare secțiunii Studenți).

Mă voi referi în continuare la secțiunea Canto, unul dintre cele 5 departamente ale concursului, alături de Pian, Vioară, Violoncel și Compoziție. A fost o ediție cu multe voci frumoase, cu tineri bine pregătiți, cu foarte puține rateuri, dovadă și procentajul mare de accedere în etapa finală, ca și numărul mare de premianți (inclusiv o divizare nemaiîntâlnită în acest concurs, a premiilor principale).

Iată pentru început palmaresul la secțiunea Elevi:

Marele Premiu pentru voci feminine a revenit mezzosopanei Emilia Denisa Tudorache, clasa XI.

Marele Premiu pentru voci bărbătești a revenit basului Constantin Horia Radu, clasa X.

Premiul I, ex-aequo, a fost adjudecat de mezzosopra Corina-Amalia Sofronescu, clasa XI, și de soprana Andreea Cristina Vlaicu, clasa XI

Premiul II a fost câștigat de mezzosopra Daria-Ana Toader, clasa IX.

